

[Formanden.]

ærede Medlem nøjes med at henvise til det paagældende Blad.

Sneum: Jeg respekterer naturligvis Formandens Afgørelse, men jeg har ikke faaet nogen Definition af, hvad et kort Citat er. Artiklen findes, som sagt, i det sidste Nummer af „Vanførebladet“.

„Vanførebladet“s Redaktør har Ret i, at Invaliditet og nedsat Arbejdsevne ikke er det samme. Han har Ret i, at det daglige Liv lærer os, at Tab af Lemmers fulde Brug, Blindhed, Døvhed og kroniske Lidelser ikke betyder, at det store Flertal af de paagældende invaliderede Personer er ude af Stand til at udføre normalt Arbejde paa egnede Omraader. Der er utallige Invalidere, der har bevist dette. Og i den paagældende Artikel, som jeg altsaa ikke maatte citere, men som jeg anbefaler Folketingets Medlemmer at læse, peges paa, at overordentlig mange betydelige Mennesker har været invaliderede. Symaskinens Opfinder, Elias Howe, var lam, Charles Dickens havde Følger af Børnelammelse, Oceanflyveren Coli manglede det ene Ben og det ene Øje, Komponisten Händel var delvis lam, Lord Byron havde vanskabte Fødder og den nuværende Præsident i U. S. A. har Børnelammelse i begge Ben. Der kunde nævnes talrige andre Eksempler.

Det meddeles i „Vanførebladet“, at man har henvendt sig til Kontorchef i Beskæftigelsescentralen Axel Skalts og Fuldmægtig Henning Friis, og at de to Herrer ikke viste sig uvillige til at ændre Betegnelsen „arbejdshemmet“, hvis man kunde finde et andet Udtryk, der bedre dækker Formaalet. Jeg henstiller derfor til Ministeren at medvirke til, at dette kan ske. Der er ingen Grund til at opretholde en Betegnelse, som gode og hæderlige Medborgere føler sig krænkede over.

I Forbindelse med det, jeg her har sagt om Invalidespørgsmaalet, vil jeg gerne udtale min Beklagelse over flere af de Afgørelser, som Invalideforsikringsretten træffer. Jeg ved meget godt, at der er Folk, som med Urette er utilfredse med Invalideforsikringsretten, men jeg har ogsaa set Afgørelser, som de stedlige Læger og andre, der kender de paagældende, finder højst besynderlige, ja, uretfærdige. Jeg har gennem mange Aar fulgt Sager af den Art, og det forekommer mig, at der med Retsformand Povl Holcks Afgang i 1938 kom en anden og mindre human Aand ind i Invalideforsikringsretten. Retsformand Ryyd gik ind til en vanskelig Stilling, som det ikke er saa

ligetil for enhver at udfylde tilfredsstillende, og vi er mange, der mener, at et mere human Skøn bør præge Invalideforsikringsrettens Afgørelser.

I 1934 blev der af Handelsminister Hauge nedsat en stor Kommission angaaende Alkoholspørgsmaalet med Departementschef Dalhoff som Formand. Vi har fra Kommissionen modtaget en omfattende Betænkning angaaende Revision af Beværterlovgivningen, og endvidere to fortrinlige Materialesamlinger, der indeholder fyldige og grundige Oplysninger af forskellig Art og er af stor Betydning. Det er nu mange Aar siden, at Kommissionen begyndte sit Arbejde, men saa vidt man kan forstaa, har den i flere Aar ikke været samlet til Møde, skønt Arbejdet sikkert ikke kan siges at være endt. Nu ved jeg nok, at vi er inde i en vanskelig Tid, men paa den anden Side er der i adskillige Kredse betydelig Interesse for denne Kommissions Arbejde, og fra flere Sider har man over for mig givet Udtryk for den Opfattelse, at der endnu maa være Opgaver for Kommissionen at tage fat paa. Man har saaledes peget paa Undervisnings- og Opdragelsespørgsmaalet vedrørende Børn og unge Mennesker, og desuden har man peget paa mere systematisk Arbejde for Redning af Drankere. Det, jeg her har sagt, er ingen Kritik af Kommissionens Formand eller af Kommissionen, hvoraf for øvrigt Handelsministeren selv er Medlem. Det er en Henstilling til Ministeren og Kommissionen om at overveje, om Tiden ikke nu er inde til at fortsætte det nyttige Arbejde, som blev saa godt begyndt.

Jeg vil gerne henlede Kirkeministerens Opmærksomhed paa følgende. Det drejer sig om Biskoppernes Adgang til at overtage de ordinære Gudstjenester i Stiftets Kirker paa Søn- og Helligdage. Saa vidt jeg ved, er der ikke faste Regler at gaa efter. Der skal findes nogle uklare Udtalelser i Christian den Femtes Danske Lov og vist ogsaa noget i et Cirkulære, der er paa Vej til at blive halvandet Hundrede Aar gammelt. I Almindelighed ordnes Spørgsmaalet gerne i fordrageligt Samarbejde, og det er jo det bedste. Men — hvis en Biskop ikke har Evne eller Vilje til at forhandle sig til Rette, hvad saa? Det er da ikke paa Forhaand givet, at den paagældende Kirkes Præst eller Præster har Uret, fordi der opstaar en Divergens med Bispen.

I denne Forbindelse vil jeg ogsaa pege paa de Radioudsendelser fra Domkirkerne, som vi alle kender. Det synes, som om enkelte Bisper har en paafaldende Trang